

5 februarie

Mai întâi, aș vrea să se consemneze că ideea de a scrie această poveste nu a fost a mea, ci a lui Dave, terapeutul meu. El e de părere că am probleme în exprimarea sentimentelor, motiv pentru care mi-a sugerat să scriu într-un jurnal – să le las să iasă, a zis el, ca în zilele de odinioară, când medicii obișnuiau să le ia sânge pacienților pentru a-i goli de otrăvuri misterioase. Ceea ce mai mereu se sfârșea prin a-i omorî, în pofida bunelor intenții ale doctorilor, aș putea sublinia.

Conversația noastră a decurs cam așa:

El voia ca eu să iau antidepresive.

Eu i-am spus să și le bage acolo unde soarele nu ajunge.

Așa că ne aflam într-un oarecare impas.

— Hai să încercăm o nouă abordare, a spus el într-un final și a întins mâna în spatele lui, de unde a luat un carnet mic și negru.

Mi l-a întins. L-am luat, l-am deschis, folosindu-mă de degetul mare, apoi l-am privit, derutată.

Carnetul era gol.

— M-am gândit că ai putea încerca să scrii, ca o alternativă, mi-a spus. E o agendă din moleschin, a elaborat, când tot

ce făceam era să-l privesc lung. Hemingway obișnuia să scrie în astfel de carnete.

— O alternativă la ce? l-am întrebat. La Xanax?

— Vreau să încerci timp de o săptămână, mi-a zis. Să scrii, vreau să spun.

Am încercat să-i dau agenda înapoi.

— Nu sunt scriitoare.

— Am descoperit că poți să fii destul de elocventă, Alexis, atunci când vrei să fii.

— De ce? Ce rost are?

— Ții trebuie un debușeu, mi-a zis. Ții totul în tine și nu e bine.

Drăguș, am gândit. Mai departe, o să-mi spună să-mi mănânc legumele, să-mi iau vitaminele și să mă asigur că am parte de un somn neîntrerupt de 8 ore în fiecare noapte.

— Corect. Și tu îl vei citi? l-am întrebat, deoarece nu exista nici cea mai mică șansă ca eu să fac asta.

Era destul de rău că vorbeam despre viața mea neașteptat de tragică timp de o oră în fiecare săptămână. În niciun caz n-aveam de gând să-mi vărs gândurile într-o agendă, astfel încât el s-o ia acasă și să-mi verifice cu minuțiozitate gramatica.

— Nu, mi-a răspuns Dave. Dar să sperăm că într-o zi te vei simți destul de în largul tău, astfel încât să vorbești cu mine despre ce ai scris.

Vezi să nu, am gândit, dar ceea ce am spus a fost:

— În regulă. Dar să nu te aștepti la Hemingway.

Nu știi de ce am fost de acord cu asta. Încerc să fiu o pacientă de treabă, bănuiesc.

Dave părea extrem de încântat de sine.

— Nu vreau să fii Hemingway. Hemingway a fost un idiot. Vreau să scrii orice îți trece prin minte. Viața ta zilnică. Gândurile tale. Sentimentele tale.

Nu am sentimente, voiam să-i spun, dar, în loc de asta, am încuviințat din cap, căci părea să aștepte asta în mod deosebit, ca și cum starea sănătății mele mintale depindea în întregime de cooperarea mea în privința scrisului în acest jurnal tâmpit.

Dar apoi a spus:

— Și cred că, pentru a-și face cu adevărat efectul, ar trebui să scrii și despre Tyler.

Ceea ce a făcut ca toți mușchii maxilarului meu să se contracte involuntar.

— Nu pot, am reușit să îngaim printre dinți.

— Nu scrie despre sfârșit, mi-a sugerat Dave. Încearcă să scrii despre o perioadă când era fericit. Când erați fericiți împreună.

Am clătinat din cap.

— Nu-mi pot aminti.

Și asta e adevărat. Chiar și după aproape 7 săptămâni, nimic altceva decât 47 de zile în care nu am interacționat cu fratele meu în fiecare zi, în care nu am aruncat cu mazăre în el peste masa din bucătărie, în care nu l-am văzut în sălile de la școală și în care nu m-am prefăcut, așa cum orice soră mai mare îndatoritoare ar face-o de dragul aparențelor, că mă scotea din sărite, imaginea lui Ty devenise voalată în mintea mea. Nu pot să-l vizualizez pe Ty cel care nu este mort. Creierul meu gravitează spre sfârșit. Trupul. Sicriul. Mormântul.

Nu pot nici măcar să încep să mimez fericirea.

— Concentrează-te asupra primelor și ultimelor momente, m-a instruit Dave. Te va ajuta să-ți amintești. De exemplu: cu circa douăzeci de ani în urmă, aveam un Mustang '83. Am muncit mult la mașina aia, dar acum, după atâția ani, nu mi-o pot aminti pe deplin. Dar dacă mă gândesc la primele și la ultimele întâmplări cu Mustangul, aș putea să-ți spun despre prima dată când l-am condus sau despre ultima dată când l-am luat la un drum lung, ori la prima dată când am petrecut o oră pe bancheta

din spate cu femeia care avea să devină soția mea, și atunci îl văd clar. Dave și-a dres glasul. Sunt acele momente-cheie veșnic imprimate în mintea noastră.

Nu e o mașină, mi-am spus. Este fratele meu.

În plus, m-am gândit că era posibil ca Dave tocmai să-mi fi spus cum făcuse sex cu soția lui. Ceea ce era ultimul lucru pe care aș fi vrut să mi-l închipui.

— Așadar, asta este însărcinarea ta oficială, a concluzionat el, rezemându-se de spătarul scaunului, de parcă asta ar fi stabilit lucrurile. Scrie despre ultima dată când îți amintești că Tyler a fost fericit.

Ceea ce mă aduce în momentul de față.

Să scriu într-un jurnal despre cum nu vreau să scriu într-un jurnal.

Sunt conștientă de ironie.

Pe bune, totuși, nu sunt scriitoare. Am primit 720 de puncte la secțiunea de scriere a SAT¹, ceea ce e destul de decent, însă nici-meni nu acordă atenție acelu scor pe lângă cel perfect de 800 la mate. N-am ținut niciodată un jurnal. Tata mi-a dat unul când am împlinit treisprezece ani, unul roz, cu un cal pe el. A sfârșit în fundul bibliotecii mele, împreună cu un exemplar din NIV Teen Study Bible², cu Seventeen Ultimate Guide to Beauty³ și cu toate celelalte chestii care ar fi trebuit să mă pregătească pentru viață între 13 și 19 ani – ca și când aș fi putut fi vreodată pregătită pentru asta. Și care sunt toate încă aici, 5 ani mai târziu, umplându-se de praf.

Asta nu sunt eu. M-am născut cu cifre în creier. Gândesc în ecuații. Ce aș face, dacă aș putea cu adevărat să mă apuc de scris și să rezulte ceva folositor, ar fi să iau amintirile, aceste momente

¹ Test standardizat pentru admiterea la facultate.

² Noua versiune internațională a Bibliei pentru adolescenți.

³ Ghidul suprem de frumusețe Seventeen.

pasagere, dureroase, ale vieții mele, și să gădesc o cale de a le aduna, de a le scădea și de a le împărți, de a introduce variabile și de a le muta, încercând să le izolez, să le descopăr înțelesurile subtile, să le traduc din posibilități în certitudini.

Aș încerca să mă rezolv pe mine. Să descopăr unde a mers totul prost. Cum am ajuns aici, din punctul A în punctul B, A fiind Alexis Riggs, cea care era atât de sigură pe sine, care era isteță și rezistentă, care râdea mult și plângea din când în când și care nu eșua în cele mai importante lucruri.

În asta.

Dar, în schimb, pagina albă cască spre mine. Stiloul pare ne-firesc în mâna mea. E mult mai greu decât creionul. Permanent. În viață nu există radiere.

Aș tăia totul și aș începe din nou.

1

MAMA PLÂNGE DIN NOU ÎN DIMINEAȚA ASTA. În ultima vreme face asta ca și când înlăuntrul ei s-ar deschide un robinet în momente aleatorii. Suntem la cumpărături, în mașină sau ne uităm la televizor, și când arunc o privire peste umăr, ea plânge în tăcere, ca și când nu ar fi conștientă că o face – fără suspine sau vaiete sau smiorcăieli, doar un râu de lacrimi care îi curg pe față.

Așa. În această dimineață. Mama pregătește micul dejun, exact așa cum o face aproape în fiecare dimineață a vieții mele. Pune scrobul pe farfuria mea, unge cu unt pâinea prăjită, îmi toarnă un pahar de suc de portocale și le așază pe toate pe masa din bucătărie.

Plângând în tot acest timp.

Când lacrimile curg șiroaie, încerc să mă port ca și când nimic nu e ieșit din comun, ca și când e absolut normal ca mama ta să plângă deasupra micului tău dejun. Ca și când asta nu m-ar privi. Așa că spun ceva vesel, cum ar fi „Mamă, asta arată grozav! Mor de foame”, și încep să împing mâncarea arsă prin farfurie într-un mod care sper să o convingă că mănânc.

Dacă asta s-ar fi întâmplat înainte, dacă Ty ar fi aici, ar face-o să râdă. Ar face bule în laptele lui cu ciocolată. Ar crea o față din șunca și ouăle lui și s-ar preface că vorbește cu ea, și ar țipa ca și când ar fi în toiul unui film de capă și spadă, în timp ce ar mânca încet unul dintre ochi.

Ty știa cum să dreagă lucrurile. Eu nu.

Mama stă așezată în fața mea, cu lacrimile picurându-i de pe bărbie, și își împreunează mâinile în poală. Încetez să mă mai prefac că mănânc și îmi las capul în jos, căci, deși am renunțat să mai cred în Dumnezeu cu ceva timp în urmă, nu vreau să complic lucrurile mărturisindu-i mamei ateismul meu în devenire. Nu acum. Are destule pe cap.

Dar, în loc să se roage, își șterge fața udă cu șervetul și ridică privirea spre mine cu ochi umezi, cu genele ude lipite laolaltă. Inspiră adânc, genul de inspirație pe care îl practici atunci când ești pe punctul de a spune ceva important. Și surâde.

Nu-mi pot aminti ultima dată când i-am văzut zâmbetul.

— Mamă? spun eu. Te simți bine?

Și atunci spune chestia aia. Chestia aia nebunească. Chestia pe care nu știu cum să o iau.

Spune:

— Cred că fratele tău este încă în casă.

Continuă să-mi explice că noaptea trecută s-a trezit dintr-un somn adânc fără niciun motiv. S-a dat jos din pat să ia un pahar cu vin și un diazepam. Să o ajute să adoarmă la loc, îmi zice. Stătea în fața chiuvetei de la bucătărie, când, din senin, a simțit mirosul coloniei fratelui meu. Pretutindeni în jurul ei, îmi spune.

Ca și când el ar fi stat alături de ea, zice.

Acea colonie are un miros aparte. Ty și-a cumpărat-o acum două Crăciunuri într-o sticlă de vreo doi litri de la Walmart, un flacon verde-mocirlă-radioactivă de Brut – „esență de bărbat”,

după cum glăsuiește cu mândrie ambalajul. Ori de câte ori fratele meu se dădea cu chestia asta, ceea ce se întâmpla destul de des, mirosul umplea încăperea. Era ca și cum un nor ar fi plutit la trei metri înaintea lui în timp ce se deplasa pe coridor la școală. Și nu e vorba că mirosea urât, mai exact, ci că te forța într-o bizară acaparare a simțurilor. *MIROASE-MĂ!* cerea cu insistență. *Nu-i așa că miros bărbătește? IATĂ-MĂ!*

Înghit bucăți mari de ou și încerc să mă gândesc la ceva folositor de spus.

— Sunt sigură că sticla aia degajă emanații spontane, îi spun în cele din urmă. Și în casă e curent.

Poftim, mamă! O explicație perfect logică.

— Ba nu, Lexie, insistă ea, scuturând din cap, rămășițele zâmbetului ei încă stăruind la colțurile gurii. El e aici. Pot să-l simt.

Treaba este că nu pare ne bună. Pare optimistă. De parcă ultimele șapte săptămâni au fost toate un vis urât. De parcă nu l-ar fi pierdut. De parcă el nu ar fi mort.

Asta va fi o problemă, îmi spun în sinea mea.

2

MERG CU AUTOBUZUL LA ȘCOALĂ. Știu că e o afirmație îndrăzneță pentru o elevă din ultimul an, mai ales una care deține în proprietate o mașină, dar în paradoxul vechi de când lumea de a alege între timp și bani, aleg întotdeauna banii în detrimentul timpului.

Locuiesc în adormitul orașel Raymond, Nebraska (populație 179), însă merg la școală în întinsa metropolă Lincoln (populație 258.379). Liceul este la 19,95 kilometri distanță de casa mea. Asta înseamnă o călătorie de 39,9 kilometri dus-întors. Vechea mea rablă Kia Rio (pe care am poreclit-o, nu prea afectuos, „Lămâia”) face aproximativ 47 de kilometri cu un galon¹ de benzină, iar benzina costă în medie 3,59 dolari galonul în această cutie de chibrituri din Nebraska. Așa că mersul cu mașina la școală m-ar costa 3,07 dolari pe zi. Într-un an școlar sunt 179 de zile, ceea ce înseamnă un total de 549,53 de dolari, totul numai pentru a beneficia de un plus de 58 de minute din ziua mea.

¹ Unitate de capacitate în SUA egală cu 3,78 litri.

Este ceva simplu și nu solicită intelectul. La anul am de plătit o facultate. Am economii serioase în plan. O parte din acel plan implică să iau autobuzul școlii.

De fapt, îmi plăcea autobuzul. Înainte, vreau să spun. Când puteam să-mi pun căștile în urechi, să dau drumul muzicii de Bach și să privesc soarele ridicându-se deasupra ogoarelor albe și goale și a clișeizatelor case de fermieri, scăldate de soare, ascunse de la drum. Morile de vânt care se învâртеau. Vacile care se îngheșuiau una în alta pentru căldură. Păsările – presuri de trestie de culoarea ardeziei, și pițigoi, și ocazionalele străfulgerări colorate ale păsărilor cardinal – care lunecau ușor prin aerul iernii. Era tihnit și intim și plăcut.

Dar de când a murit Ty, am senzația că toată lumea din autobuz se uită la mine, unii oameni din compasiune, sigur, gata să se repeadă la mine în orice clipă cu o batistă, dar alții de parcă aș fi devenit ceva periculos. Ca și când aș avea gena proastă în sânge, ca și când viața mea tristă e ceva ce ar putea fi transmis printr-un contact întâmplător. Ca o boală.

Mda, în fine, să-i ia naiba!

Firește, nu are rost să mă enervez. Este neproductiv. Ei încă nu înțeleg. Că așteaptă cu toții acel telefon care va schimba totul. Că, în cele din urmă, toți se vor simți la fel ca mine. Deoarece cineva drag lor va muri. Este una dintre certitudinile crude ale vieții.

Așa că, având în minte asta, încerc să-i ignor, dând muzica mai tare și citind. Și nu-mi ridic privirea până ce n-am parcurs cei nouăsprezece kilometri până la școală.

Săptămâna aceasta recitesc *O minte sclipitoare*, biografia matematicianului John Nash. A fost și un film, care, după părerea mea, a avut prea puțină matematică, dar altminteri a fost în regulă. Cartea e grozavă. Îmi place să mă gândesc la modul în care Nash a văzut comportamentul nostru ca fiind matematic.

În asta a constat genialitatea lui, chiar dacă a înnebunit și a început să vadă oameni imaginari: a înțeles conexiunile dintre numere și lumea fizică, dintre acțiunile noastre și ecuațiile invizibile care le guvernează.

Să o luăm pe mama mea, de exemplu, și anunțul ei potrivit căruia fratele meu este încă alături de noi. Ea încearcă să restructureze universul nostru, astfel încât Ty să nu dispară. Așa cum un pește își va zvârcoli trupul pe nisip atunci când este tras pe uscat, o reacție involuntară, un mecanism de supraviețuire, în speranța că ar putea să se basculeze înapoi în apă.

Mama încearcă să-și găsească drumul înapoi spre apă. Are noimă, dacă privesc din acel unghi.

Nu că ar fi sănătos. Nu că aș ști ce să fac în privința asta.

Nu cred nici măcar o secundă că Ty mai este în casa noastră. S-a dus. În minutul în care viața l-a părăsit, în minutul în care neuronii din creierul lui au încetat să mai transmită impulsuri nervoase, el a încetat să mai fie fratele meu. A devenit o adunătură de celule moarte. Și acum, grație miracolelor procesului de îmbălsămare modernă, se află pe drumul de a deveni un sicriu plin de o substanță vâscoasă verde.

Nu-l voi mai vedea niciodată.

Gândul îmi readuce gaura din piept. Asta se tot întâmplă, o dată la câteva zile, de la înmormântare. Am senzația că o cavitate uriașă se cascadează între cea de-a treia și cea de-a patra coastă de pe partea stângă, un spațiu gol care lasă să se vadă scaunul de vinil din autobuz, aflat în spatele omoplaților mei. Doare, și întreg trupul meu se crispează de durere, maxilarul mi se blochează, pumnii se strâng și respirația îmi îngheață în plămâni. Când se întâmplă, întotdeauna am senzația că aș putea să mor. Că *sunt* pe moarte. Apoi, la fel de pe neașteptate precum vine, gaura se umple din nou. Încerc să înghit, dar gura mi s-a uscat.

Gaura este Ty, cred.

Gaura seamăna cu durerea sufletească.

La școală nu se întâmplă mai nimic. Plutesc pe pilot automat, pierdută în gânduri despre John Nash, pești eșuați pe plajă și logica matematică, potrivit căreia curenții de aer ar fi putut să poarte mirosul coloniei fratelui meu, de acolo de unde stă prăfuită pe marginea chiuvetei din subsol, prin toată încăperea, în sus pe scări, spre bucătărie, pentru a o zăpăci peste măsură pe mama.

Apoi ajung la ceea ce obișnuia să fie cea mai bună oră a zilei: a șasea oră, Laborator de analiză matematică pentru avansați. Îmi place să-i spun Sediul tocilarilor, cea mai mare adunare de cei mai deștepți oameni din școală pe care e cel mai probabil să-i întâlnești într-un anumit loc.

Un fel de *casă*, *dulce casă* pentru mine.

Ideea acestei ore este să le dea timp elevilor să studieze și să-și facă temele la analiză matematică. Dar, fiindcă suntem tocilari, ne terminăm temele în primele zece minute. Apoi ne petrecem restul orei jucând cărți: poker, război, cupe, rummy, orice ne este pe plac.

Profesoara noastră, geniala și matetastica¹ domnișoară Mahoney, stă așezată la catedră și se preface că noi desfășurăm o activitate școlară serioasă. Căci e cumva și ora ei liberă, de vreme ce din pricina reducerilor operate în bugetul școlii s-au eliminat orele ei de pregătire.

Domnișoarei îi plac tare mult filmulețele cu pisici de pe YouTube.

Fiecare cu slăbiciunile lui.

Așa că iată-ne, jucând o variantă de poker. Mă descurc excelent. Am trei ași. Ceea ce constituie în sine o problemă de

¹ Combinație între „matematică” și „fantastică”.

mate – probabilitatea de a avea trei ași într-o singură mână este de 94/54.145 sau (dacă vrei să vorbim despre probabilități) 575 la 1, ceea ce este destul de puțin probabil, dacă stai să te gândești.

Jill șade la stânga mea, răsucindu-și pe deget o șuviță din părul ei roșu aprins. Cred că vrea ca răsucitul părului să pară un fel de semn, ca și când ar avea o mână grozavă, dar probabil că înseamnă taman opusul. Eleanor stă în dreapta mea și are o mână proastă, lucru pe care îl știu, deoarece tocmai anunț public:

— Am o mână proastă.

Și își strânge cărțile. Așa e El – spune ce gândește, fără să mai treacă prin filtrul rațiunii.

Ceea ce ne aduce la Steven, care stă așezat în fața mea cu o mână foarte bună. De unde știu? Încearcă să-și păstreze chipul lipsit de orice expresie, lucru la care eșuează în orice fel. Este unul dintre lucrurile care îmi plăceau tare mult la Steven – inabilitatea lui de a-și ascunde trăirile. Poți să vezi cu exactitate ce se petrece în mintea lui prin intermediul acelor ochi mari și căprui ai lui. Care, în acest moment, denotă în mod categoric fericire datorită cărților pe care le-a primit.

Așa că, da, are o mână bună, dar la fel de bună ca trei ași? Probabil că nu.

— Pun cât ai pus și tu și plusez cu cincizeci de Skittles.

Număr și împing bomboanele în centrul mesei.

Jucătorii icnesc la unison – sunt o mulțime de bomboane.

Steven mă privește cu suspiciune.

— Ei? lansez eu o provocare, și gândesc: *Numai pentru că ne-am despărțit nu înseamnă că trebuie să te menajez. Numai pentru că ceva rău s-a întâmplat nu înseamnă că tu trebuie să mă menajezi.*

Dar înainte ca el să poată să răspundă, domnișoara Mahoney mă strigă.

— Alexis, pot să vorbesc cu tine un minut?

Mă cheamă doar pe mine. Asta nu poate fi de bine.

Las cărțile cu fața în jos pe masă și, fără tragere de inimă, îmi croiesc drum spre catedră. Domnișoara își mușcă buza de jos, un alt semn de rău augur.

— Ce s-a întâmplat? ciripesc eu.

— Voiam să vorbesc cu tine despre asta.

Împinge spre mine o foaie de hârtie peste catedră.

Lucrarea de la jumătatea semestrului, de acum o săptămână.

Care face 25 la sută din media mea totală.

Pe care, lângă numele meu, este mâzgălit un 71% mare și roșu.

Îmi împing ochelarii pe nas și examinez înspăimântată inofensiva bucată de hârtie. Se pare c-am dat răspunsuri de-a dreptul greșite la trei probleme, iar ea mi-a acordat pentru cea de-a patra problemă numai un credit parțial. Din zece.

71 la sută.

Practic un 6.

Înghit. Nu știu ce să spun.

— Știi lucrurile astea, spun cu un glas răgușit după câteva secunde înfiorătoare, uitându-mă din nou peste lucrare, văzându-mi erorile grosolane atât de clar, încât mi se pare un soi de glumă proastă.

Uite-așa se duce media mea frumoasă, gândesc. Bum!

— Îmi pare rău, spune domnișoara Mahoney încetișor, de parcă n-ar sta toată lumea din încăpere cu urechile ciulite deja la această conversație. Te pot lăsa să o dai din nou vineri, dacă tu crezi că te va ajuta.

Îmi ia câteva secunde să înțeleg. Pentru ce îi pare rău. De ce îmi oferă posibilitatea de a da din nou lucrarea, când ea nu face asta niciodată. Nota este un fapt împlinit, spune ea mereu. Trebuie să înveți să te descurci cu faptele.

Îmi îndrept spatele.

— Nu. O accept. Apuc de marginea lucrării și o trag spre mine, ridicând-o și împăturind-o în două pentru a ascunde nota. Mă voi descurca mai bine la lucrarea finală.

Ea încuviințează din cap.

— Îmi pare rău, Lex! zice din nou.

Ridic bărbia.

— Pentru ce? întreb, ca și cum nu aș ști. Nu dumneavoastră ați rasolit lucrarea. Eu am făcut-o.

— Știu că a fost greu de când Tyler...

Și se oprește.

Dumnezeule, detest pauza asta, timp în care persoana care vorbește caută cel mai diluat mod de a spune *a murit*, ca și cum, spunându-i altfel, va face să fie mai puțin îngrozitor: termeni ca *a răposat*, de parcă moartea ar fi vreun gen de ațișeală; *a dispărut* sau *s-a dus*, de parcă ar fi o vacanță; *a expirat*, care se presupune a fi mai tehnic, dar sună ca și cum decedatul ar fi o cutie de lapte, cu o dată imprimată pe el, după care devine... în fine, lapte acru.

— S-a sinucis, completez eu în locul domnișoarei Mahoney.

Cel puțin, sunt hotărâtă să fiu corectă în această privință. Fratele meu s-a sinucis. În garajul nostru. Cu o pușcă de vânătoare. Seamănă cu cel mai morbid joc de Cluedo care a existat vreodată, dar iată...

Faptele.

Trebuie să învățăm să ne descurcăm cu faptele.

— Sunt bine, îi spun. Apoi, din nou: Mă voi descurca mai bine la lucrarea finală.

Ea mă privește lung, cu ochii plini de acea compasiune enervantă.

— Mai e ceva? o întreb.

— Nu, asta-i... asta-i tot, Alexis, îmi răspunde. Îți mulțumesc!

Mă duc înapoi la masa de poker. Pot să simt privirile insistente ale celorlalți elevi ațintite asupra mea, ale prietenilor, ale colegilor de clasă, pe majoritatea cunoscându-i încă din clasa a șasea și participând împreună cu ei la Clubul de Mate, în echipa Olimpiadei de Știință sau la Cupa Fizicii, în ultimii patru ani. Toți se gândesc acum că trebuie să fiu foarte rece și imperturbabilă să o spun așa. Ca și când nu-mi pasă. De parcă e clar nu mi-am iubit fratele dacă pot pur și simplu să pălăvrăgesc cu atâta ușurință despre faptul că e mort.

Mă așez, strecurând testul ofensator în rucsacul meu, și încerc să-i privesc în față pe prietenii mei. Ceea ce se dovedește a fi oarecum imposibil.

Ochii lui Jill strălucesc de la lacrimi. Nu mă pot uita la ea, altminteri sunt sigură că va începe să plângă cu suspine. Ceea ce ar putea să le stârnească pe toate fetele din sală, cu excepția lui El, poate. Deoarece plânsul isteric al fetelor, spre deosebire de sinucidere, este în mod categoric contagios.

Aș putea să plec, mă gândesc. Aș putea pur și simplu să ies din clasă, să o iau pe coridor, afară din școală, în după-amiaza rece de minus 6 grade Celsius și pe drumul de douăzeci de kilometri spre casă. Să deger și să mor ar fi de preferat acestei situații. Domnișoara Mahoney m-ar lăsa. Nu aș da de belea.

Dar tocmai pentru că nu aș da de belea nu pot să plec.

Nu se poate să fiu tratată preferențial, nu pentru asta.

Așa că îmi iau cărțile, încerc să zâmbesc și eșuez complet și apoi spun, pe cât de nonșalant cu putință:

— Acum, să vedem, unde am rămas?

A, da! Trei ași.

— Lex..., zice El. Ce notă ai...

Arăt spre Steven.

— Cred că era rându-l tău să plătești.

El clatină din cap.

— Renunț.

De data asta, ce e scris pe toată fața lui este că vrea să spună mai multe. Mult mai multe. Dar nu știe dacă asta mai este treaba lui, să încerce să mă consoleze pe mine. Nu știe cum să mă consoleze. Așa că renunț.

Îi arunc o căutătură urâtă lui El. Ea îmi evită privirea, dar ridică dintr-un umăr și se zgâiește la unghiile ei de parcă ar fi plictisită.

— Eu aveam mâna proastă, îți amintești?

— Beaker? o îmboldesc.

Jill dă din cap aprobator, inspiră sacadat și împinge cea mai mare parte a bomboanelor sale Skittles spre centrul mesei.

— Mă bag, zice.

Nu are nimic. O pereche de dame.

Pun cărțile jos, cu așii în sus. Așa că, ura! Câștig toate bomboanele. Dar am senzația că am pierdut ceva cu mult mai important.

3

SE ÎNTÂMPLĂ MAI TÂRZIU ÎN ACEA SEARĂ.

Este o seară tipică post-Ty. Sunt în camera de la subsol, în pijama, întinsă în fotoliul rabatabil abandonat al tatei. Mama este sus, pe canapeaua din camera de zi, îmbrăcată încă în uniforma medicală, citind *Când lucrurile rele li se întâmplă oamenilor buni*¹. Subliniază o dată la câteva rânduri, în felul în care o face cu genul acela de cărți pe care oamenii continuă să ni le dea, de parcă fiecare lucru pe care autorul îl spune o vizează pe ea. Dar măcar nu plânge. Nu continuă să bată câmpii despre fantome. E funcțională.

Așa că am lăsat-o să studieze și mi-am petrecut cea mai bună parte a ultimelor ore ronțâind floricele de porumb ușor arse la microunde și dând pe repede-înainte în timpul pauzelor publicitare, urmărind episoade înregistrate din *Cititorii de oase*. Plănuiesc să urmăresc reluările sezonului până ce voi fi prea

¹ *When Bad Things Happen to Good People*, de Harold Hushner. Publicată în 1978, după ce fiul său a murit de o boală ereditară, cartea a devenit bestseller *New York Times*.

obosită să mai urmăresc intriga și, ca atare, prea obosită să mă gândesc iar și iar la calamitatea de azi de la analiză matematică.

Seara este, în mare, un cadavru neplăcut după altul.

Încerc să mă imunizez la vederea morților. Să mă gândesc la noi, la toate creaturile vii de sub soare, ca fiind carne. Lapte acru. Mâzgă verde. Orice altceva. Ceva ce, inevitabil, va putrezi. Nu știu de ce, dar mă ajută să văd moartea ca fiind ineluctabilă, inevitabilă și certă.

Mda, e o tâmpenie, îmi dau seama. Dar faci ce trebuie să faci.

Și așa se întâmplă că exact la ora 10:11, chiar când termin episodul șaptesprezece, simt mirosul coloniei fratelui meu.

Puternic.

MIROASE-MĂ! zice. *IATĂ-MĂ!*

Nu am timp să procesez asta. Dacă m-aș putea opri să procesez, aș gândi logic că sticla de colonie este mult mai aproape de locul unde stau (la subsol, la numai aproximativ cinci metri de baia de la subsol) decât era de mama atunci când a simțit mirosul, sus, aseară. Ar fi ușor de explicat.

Dar nu am timp să procesez. Deoarece imediat îmi desprind privirea de la televizor pentru o fracțiune de secundă, pentru a vedea cât e ceasul pe mobilul meu, iar când îmi ridic ochii...

Iată-!l!

Stând în ușa camerei sale, îmbrăcat în jeansii lui preferați și cu un tricou alb.

Ty.

Nu stau pe gânduri.

Țip și arunc cu telefonul în el.

El dispăre înainte să-l ajungă, ca un fulger care izbucnește pe cer, imaginea lui fiind acolo și apoi dispărând într-o fracțiune de secundă. Telefonul meu izbește puternic peretele, crăpându-se.

— Lexie? mă strigă mama de sus, cu vocea înăbușită de straturile de lemn și de covoare dintre noi. Ce-a fost asta?

Nu pot să-mi recapăt respirația.

Ty.

— Lex? strigă mama din nou.

— Sunt bine! strig și eu. Totul este bine...

Mă forțez să mă ridic și să mă duc să-mi adun mobilul. Măinile îmi tremură în timp ce încerc să evaluez paguba, și nu pentru că l-am văzut pe Ty. Ci pentru că mi-am spart telefonul.

Deoarece este ceva în telefonul meu ce nu aș vrea să pierd. Ce nu pot să pierd. Nu pot.

Apăs butonul de pornire și mă zgâiesc la ecranul negru crăpat. Reflexia mea fracturată se zgâiește înapoi. Arăt absolut înnebunită.

Ecranul licărește.

Pornește. Se reinițializează.

Închid ochii preț de câteva secunde. Te rog, gândesc. Te rog!

În mod miraculos, în afară de ecranul crăpat, telefonul pare în regulă. Derulez mesaje, unul după altul, sutele de mesaje trimise de persoane îngrijorate, care s-au îngrămădit în ultimele șase săptămâni, cele care spun *îmi pare rău să aud asta și mă rog pentru tine și familia ta și dă-ne de știre dacă ai nevoie de ceva*, până la un mesaj cu data de 20 decembrie.

Seara în care Ty a murit.

E încă acolo.

Vederea mi se împăienjenește, așa că nu pot să văd cuvintele, dar nu am nevoie să le mai văd. Nu știu de ce, dar, pe bune, ideea de a pierde acest mesaj mă face să intru în panică. Nu voi pierde niciodată acest mesaj. Va fi întipărit în mintea mea pentru tot restul vieții mele.

Îmi îngădui să respir. Durează preț de două sau trei respirații înainte ca măcar să încerc să înțeleg ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Tyler.

Ty. Cuvântul este ca o bătaie a inimii.

Privesc lung spre locul unde stătea.

— Ty! îl chem în șoaptă.

Dar încăperea este pustie.

Fratele meu nu e aici.